



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendium Qvæstionvm Regvlarivm R. admodum P.
Emanuelis Roderici Lusitani, S. T. Lectoris Prou. S. Iacobi
Reg. Obseru. Ordin. Mino. Diffinitoris**

Rodrigues, Manuel

Lvgdvni, 1621

Religio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41743

eorum Regula simpliciter Clericorum dicatur. *quest. 49. art. 3. & to. 1. quest. 1. art. 3.*

RELIGIO,

quoad obligationem.

Regularis vouens Regulam secundum intentionem Authoris eiusdem obligatur ad omnia contenta in ea, nisi expressè, verbo, vel mente aliud exprimeret, vel intenderet, quod nihilominus periculosum esset, & quasi impossibile. *tom. 3. q. 50. art. 1.*

Ex vi Regulæ quilibet professus ad sex dumtaxat sub peccato mortali obligatur. 1. Ad obedientiam Superioris præcipientis. 2. Ad non habendum proprium. 3. Ad non contrahendum matrimonium. 4. Ad obseruantiam præceptorum Regulæ. 5. Ad non agendum ex contemptu. 6. Ad tendendum ad perfectionem, quæ est finis omnis Religionis, id est, ad numquam contemnendum habitus virtutum. *ibid.*

Omnes Religiosi tenentur sub peccato mortali tendere ad perfectionem; quam *D. Thomas* conclusionem

tionem referens *Nauarr.* eam dicit
 multis Religiosis esse terribilem,
 Hac autem tendentia non dicit
 continuam, & actualem eleuatio-
 nem mentis, & omnium actionum
 in Deum, quod in hac vita præstari
 non potest; nec dicit solam perma-
 nentiam in charitate, nihil agendo
 aut volendo, quod Diuinæ dilectio-
 ni sit contrarium; sed virtualiter
 continuam eleuationem in Deum,
 id est, habere semper animum ten-
 dendi in Deum, in quantum neces-
 sitas præsentis vitæ patitur. *q. 48.*

art. 1.

Transgressio Regulæ in re leui non
 est mortalis contra quosdam; quem-
 admodum nec violatio promissionis
 iuratae de re leui etiam totali. *q. 48.*

art. 2.

Tenent nonnulli professum non
 teneri ad austeritates superindu-
 ctas, quæ videlicet non vigeant
 tempore suæ professionis, alij ta-
 men dicunt posse per obedientiam
 cogi, maxime si conducant ad me-
 iorem obseruantiam Regulæ; &
 id olim *Pius V.* & *Paulus I.*
 conuentuales, & Moniales te-

A a neri o

neri tali casu declarauerunt. qu. 52.
art. 16.

De transitu ad alium Ordinem,

Non est laudanda migratio professi de vno Ordine ad alium, nisi magna id utilitas, aut necessitas persuadeat; cum sapius ex animi leuitate fiat, & aliquando ex nimio & indiscreto rigore Prælatorum. Vnde Pius V. reuocauit omnia priuilegia data in hunc finem contra ius commune. 10. 3. 9. 52. art. 1. & 2.

Ius autem commune permittit, vt Regularis petita licentia à suo Prouinciali, aut Abbate, & non ob- tenta, possit, si de bono animo constet, ad aliam Religionem strictiorem transire. art. 3.

Maior perfectio Religionis, secundum aliquos consideranda est ex fine vtiliori: sed cum hoc vix possit foro fori probari, securius est illam sumere ex externa strictiori obseruantia, & austeritate. ar. 4.

Hæc verò iuris permissio intelligenda est non tantum de Regula perfectiore, sed etiam de meliori modo eam seruandi; nam iuxta

eam licet transire ad Religionem ex
Regula laxiorem, si ibi magis vigeat
Regularis observantia. Quod intel-
ligendum, nisi aliqua spes sit futuræ
in brevi reformationis; aut sit in eo-
dem Ordine aliquod Monasterium
reformatum. *art. 5.*

Dicta iuris permissio extenditur
etiam ad Moniales, modò tamen nõ
exeant clausuram absque licentia,
quam dare tenentur Episcopi & Pro-
vinciales. Quod si non possint aufu-
gere; potest tota communitas aliud
sectare institutum suo perfectius.
art. 6.

Quod circa hoc ius commune
concedit Religiosis Clericis, etiam
laicis, & oblati indulget. *art. 7.*

Transendi ad laxiorem Regu-
lam & observantiam sine causa so-
lus Papa potest facere licentiam sed
cum causa etiam Prælatus. *art. 9.*

Causa autem iusta videtur esse
contrarius aer proprii Monasterij,
si in suo Ordine alia melius situata
desint; vrgens parentum necessitas;
quibus commodius subueniet in
Ordine; ignorantia austeritatis suæ
Regulæ tempore professionis ex

simplicitate proueniens ; nimis delicata complexio , aut infirmitas , etiam post professionem orta ; persecutio mota contra aliquem Fratrem absque culpa , aut post actam penitentiam . *art. 9. & tom. 1. qu. 22. art. 5.*

Papa dispensans in lege purè humana sine vlla causa , licet ipse , & petens peccet , valet tamen etiam in foro conscientie dispensatio ; sed in lege dependente à diuina , qualis est in nostro proposito , si causa careat , irrita est , & nulla . *art. 10.*

Fugitiuus Frater , quamdiu potest Conuentus sui Ordinis inuenire nequit se ad alium Ordinem transferre . *art. 14.*

Præfata iuris permissio , prohibitione multorum Pontificum non extendit se ad Mendicantes , quoad transitum ad alios Monasticos Ordines , nam in hoc facto tam Prælatus dans licentiam , quam subditus ea vtens , & monachi eos recipientes ipso facto excommunicantur . Quod etiam Religiosos Societatis profectos , Coadiutores , & eiusdem Scholares post vota si simplicia emissa conuert

concernit. *art. 15.*

Omnes regulares etiam Mendicantes petita, & non obtenta licentia, possunt tuta conscientia transire ad Carthusianos, quos Ecclesia exterius edocta omnium strictissimos indicat. *art. 18.*

Vnde Carthusiano non licet migrare ad vllū alium prorsus Ordine sine sui Superioris licentia. *art. 19.*

Per Plures Pontifices interdictum est sub pœna excommunicationis, & à transeuntibus, & à recipientibus incurrendæ, ne Cælestini, Cistercienscs, Cassinenses, aut Benedictini Congregationis Hispaniæ ad vllum Ordinem etiam Carthusiensium transeant. *art. 20.*

Permissione iuris communis, etsi licitus sit transitus de Ordine Mendicante ad alium etiam Mendicantem: non est tamen de Ordine Minorum ad Minimorum, & è contrariis ad hoc enim requiritur ipsius Papæ licentia, quacumque existente iustissima causa. *art. 21.*

Prohibitum est Patribus Capucinis à multis Pontificibus, sub excommunicationis pœna, recipere

re Fratres de Observantia, absque sui Superioris licentia in scriptis obtenta. *art. 22.*

Votum Religiosi de nunquam ingrediendo Religionem strictiorem; sicut nullum est, ita nihil etiam impedit. *art. 24.*

Translatus non potest fieri Prælatus, nisi sit ibi professus. *articulo. 25.*

Quod si auctoritate Papæ factus fuerit Prælatus, ubi renunciarit Prælatuæ, aut aliter ea priuatus fuerit non remanebit filius illius Monasterij, sed primi ubi vouit, saltem secundum plures doctores; licet *Nazar.* probabiliter oppositum tueatur *art. 26,*

Religiosus professus ex permissione iuris migrans non potest quidquam secum auferre eorum quæ primo Monasterio acquisiuit quoad proprietatem; quia ius id concedens intelligit sine præiudicio tertij, scilicet Monasterij iam habentis ius ad illa; si verò cum bona venia Prælati, & iusta causa transeat ad aliud sui aut alterius Ordinis Monasterium, habebit
vsum

vsufructum eorum tantum; quod si & licentia & causa desint, nihil permittitur ei deferre. Si mittatur in pœnam delicti, primum Monasterium debet ei victum. *art. 27.*

Regularis in Ordine Mendicante translatus, etiam autoritate Papali, ad Ordinem non Mendicantem ipso facto priuatur voce actiua, & passiuua, necnon habilitate ad quæcumque officia, non obstante omni priuilegio. *art. 28.*

Translatus de prouincia ad prouinciam eiusdem Ordinis, tenet locum suæ professionis, etiam ante incorporationem, licet careat voce in Capitulo. At si ad alium Ordinem transeat, præcedentia computantur solum à secunda professione emissa, nisi sit euectus ad Prælaturam. *art. 29. & 30.*

Etsi prouinciales possint ob iustam causam concedere licentiam degendi extra claustra, in Eremitio, hospitali, aut seruitio alicuius Ecclesiæ retento semper habitu; soli tamen Papæ permissum est dare facultatem Regulari manendi extra in habitu clericali; nisi declarando

376 RELIQUIAE.

eum non esse professum, vel ob demerita priuando habitu. *quest. 53. art. 6.*

Si tamen necessitas manendi extra claustra sine habitu ad tempus urgeat; vt si sanitatem corporis iudicio Medici aliter commodè recuperare, vel necessitati parentum aliter subuenire nequeat; habet Prælatus etiam Prouincialis potestatem hanc licentiam impertiendi. *art. 5.*

RELIQUIAE.

Reliquias Sanctorum pro consecratione Altarium, & lapides cuiuscumque generis consecratos, aut non consecratos, extra urbem deferre permittit priuilegium *Alex. VI. q. 55. art. 1.*

RESERVATIO CASVVM.

Vide Nouitius.

Videntur hæresim sapere, qui negant Prælatos posse sibi reseruare casus; quinimò hoc olim ex priuilegio *Alexand. VI.* concessum erat etiam Guardianis, sed per non usum, & per contrariam ordinationem statutorum nostrorum